

Med min kemilärare och mentor Monika Larsson som entusiastisk hejarklacksledare lyckades jag, till min oerhörda förvåning, knipa en plats i årets svenska kemilag. Belöningen för prestationen var, förutom tårtkalas på kemilektionen, en check på 1000 kr från kemistsamfundet, ett stort stipendium från Södra Latin, en veckas kemitränningsläger vid Chalmers i Göteborg och sist men inte minst en resa till den internationella tävlingen i Taiwan!

Under det smått unika träningslägret lärde jag känna mina trevliga lagkamrater Rickard Einefors, Christoffer Karlsson (båda två från Karlskoga) och Muhammed Mirmohades (Uppsala), samt lagets skyddshelgon Ulf Jäglid (doktor i oorganisk kemi) och Gunvor Bäcklund (lektor i organisk kemi) från Chalmers, och även Ulfs doktorand Jonas Gustavsson. När vi inte svettades i labbrocken eller under teorigenomgångarna drev vi omkring i Göteborg och försökte (förgäves) få Muhammad att komma ihåg att inte slänga sin tandställning bland matresterna på middagsrestaurangerna.

Våra inspirerande mentorer såg även till att döda eventuella förhoppningar om bra placeringar i Taiwan, då svensk kemiundervisning är ”på tok för otillräcklig”.

Med lite mer kemikött på benen åkte vi hem från Göteborg med gemensamt mål att göra så bra ifrån oss som möjligt i Taiwan, och framförallt spöa norrmännen.

Taiwan

Efter en 23 timmar lång flygresa landade vi i Taiwans huvudstad Taipei. Det första som slog mig var den 36-gradiga värmen i kombination med en luftfuktighet i klass med en ångbastus. På flygplasten togs vi emot av ett myller av hjälpsamma guider (taiwanesiska studenter mellan 20-24 år) och blev även introducerade för vår lysande privatguide Ai-Ling Wu, som skulle se till att vi överlevde de två kommande veckorna.

Vid registreringen välkomnades vi av ytterligare ett 20-tal fnittriga guider som i en klenkroniserad kör på bruten engelska utropade: ”Welcome to Taiwan!”. Våra mobiltelefoner beslagtogs (av antifuskskäl) och vi fick ta emot massor av sponsorrylar; allt från rostfria matpinnar till kemiolympiadstrumpor. Nu insåg jag internationella kemiolympiadens väldiga omfattning och seriositet.

Vi bodde i ett studentrum vid Nation Taiwan Normal University tillsammans med 221 andra studenter (från 67 olika länder) och ett 100-tal guider. Vårt rum var spartanskt inrett, men var lyckligtvis försett med en ruggigt effektiv luftkonditionering. Den var dessvärre inte tillräckligt slagkraftig för att hindra invasionen av minimala, taiwanesiska myror, som frodades bland kemiböckerna.

Aktiviteter

Dagarna var minutöst planerade och var fullspäckade med aktiviteter. Vår guide Ai-Ling fick den omöjliga uppgiften att se till att vi skulle komma i tid till dessa. Om inte någon hängde på en sushibar handtvättade en annan sina kalsonger i badrummet.

På ett eller annat sätt lyckades vi i alla fall hänga med på samtliga aktiviteter, som bestod av allt från tråkiga ”Scientific Fun Activities” till imponerande vyer från toppen av världens högsta byggnad, Taipei 101. Kemiolympiadens busskaravan tog oss till National Palace Museum, Taipei Astronomical Museum och National Museum of Natural Science; varav de två förstanämnda var intressanta. På det tredje var beskrivningarna endast på kinesiska; samma sak med IMAX-filmen, som istället fick utgöra en läglig siesta.

Vi besökte även mäktiga Chiang Kai-shek Memorial Hall och spenderade en hel dag på nöjesfältet Leofoo Theme Park, vilket var högt uppskattat.

På de privata rundturerna med Ai-Ling fick vi uppleva det ”äkta Taiwan”. Vi strosade omkring i Taipei och bevistade enorma, billiga elektronikvaruhus, klassiska frukostcaféer,

livliga nattmarknader m.m. Jag blev övertalad att testa diverse märkliga taiwanesiska delikatesser som mjölkte och kycklingfötter.

När det inte var någon schemalagd aktivitet hängde vi i de gemensamma vardagsrummen eller spelade fotboll, pingis och volleyboll i gymnastiksalen. Vid dessa tillfällen lärde jag känna människor från hela världen, vilket var det roligaste med hela resan.

Under två av dagarna drog en tyfon in över Taipei. På grund av det kraftiga regnet och blåsten fick vi utgångsförbud, vilket gav mer tid till sällskapslekar och intensiva fotbolls- och pingismatcher.

Som deltagare var det naturligtvis inte bara semester. Under de två oundvikliga provdagarna fick jag anstränga mig och försöka gräva fram kemikunskaperna igen.

Det praktiska provet ägde rum vid National Taiwan University, där 225 labbplatser stod lyxigt uppdukade åt oss studenter. Det bestod av två experimentella uppgifter, som handlade om organisk syntes och identifikation av salter. Det var för övrigt vid detta tillfälle som den ivriga signeringen av varandras labbrockar inleddes.

Den teoretiska delen hölls i en gigantisk sal på universitetsområdet, där 225 skolbänkar stod i perfekta rader. Redan utanför provbyggnaden blev vi uppradade i perfekt ordning, så att vi kunde sätta oss ned vid våra platser exakt samtidigt. Vi var även tvungna att ha på oss den hemska, illgula kemiolympiadröjan. Som en stor samling kycklingar övervakade av ett väldigt antal petiga vakter satt vi och svettades under det fem timmar långa provet. Det omfattade åtta krävande uppgifter som bland annat behandlade alkalinitet, reaktionshastigheter och jämviktskonstanter.

En bronsmedalj

Sista tävlingsdagen var tiden kommen för den mäktiga avslutningsceremonin. På storslagna Grand Hotel bjöds det på elvarättersmiddag, musik- och dansunderhållning samt formella tal från kemiprofessorer och Taiwans premiärminister. Men kvällens höjdpunkt var givetvis offentliggörandet av tävlingsresultaten och prisutdelningen.

För Sveriges del slutade det bra; Muhammad lyckades ta en bronsmedalj och vi tre övriga lagmedlemmar var inte långt ifrån. Eftersom Norges facit blev noll medaljer var segern ett faktum.

Följande dag tog vi farväl av alla nya vänner och påbörjade den 26 timmar långa resan hem till Sverige.

Jag ser tillbaka på de två otroliga veckorna i Taiwan och alla goda minnen. Det roligaste och mest betydelsefulla för mig var naturligtvis alla nya människor jag lärde känna, som jag nu håller kontakt med via Internet. Jag har redan fått besök av en taiwanes som jag guidade runt här i Stockholm, och jag ser fram emot att besöka andra deltagare i framtiden.

Resan blev verkligen en upplevelse för livet. Jag kan inget annat än att hålla med Taiwans förste guldmedaljör Dr. Bruce Yu, som i tävlingens öppningstal sade: "gold medals shine, but friendships last".

Arvid Guterstam